

lodden, var en mindre Gaardmand, der var Nabo til ham, og i hvis Mark den passede ind. Han havde forhørt sig og faaet den Erklæring fra den Sagfører, som Ministeriet benytter i retlige Sager angaaende Husmandslodder i denne Kreds, at der ikke kunde være noget i Vejen for denne Handels Afslutning, naar Laanet blev betalt. Han købte derfor Ejendommen, og Gælden blev betalt. Han saa sin Fordel ved at købe den ikke blot for sin egen Skyld, men ogsaa fordi der boede en Haandværker i Nabolaget, som ønskede Hus og Hjem, men som ikke vilde have Jordlodden, men svært gerne Huset og Havepletten deromkring. Det gaar i Orden, og de tro den hellige Grav vel forvaret, men hvad sker saa? Saa kommer dette Lovbogstav og lægger sig i Vejen: Husmandslodden kan ikke nedlægges. Der var ikke noget at gøre, Afgørelsen er vist ikke falden endnu, idet Sagen endnu er inde hos vedkommende Myndigheder, der skulle undersøge, hvordan den hænger sammen. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den højtærede Landbrugsminister nærer de aller-velvilligste Ønsker om at imødekomme alle rimelige Krav, men desværre er han, som alle andre her, bunden af Loven, og selvfølgelig vil han føle sig pligtbunden til at følge den juridiske Ret og derved egentlig gøre Uret. Jeg ser ikke rettere, end at det samfundsnyttigste i slige Tilfælde vilde være det, som passer vedkommende bedst i Tid og Sted. Jeg kan godt tilføje, at Manden kan selvfølgelig godt bevare Besiddelsen af Lodden, men saa skal han blive ved at drive Lodden som selvstændig Lod, og det er ikke særlig formaalstjenligt for ham. Hvis han ingen anden Udvej har, maa han gøre det, selv om det er mindre rentabelt for ham. Grunden til, at han særlig sætter Pris paa at beholde denne Lod, naar Havelodden fulgte med Huset, var, at den sammen med den Ejendom, han havde i Forvejen, og som vilde være for lille til Udstykning mellem hans Børn, vilde give Plads til to almindelige Ejendomme. Maaske hele Bruget derved blev lidt større end et almindeligt Husmandsbrug, men der opfyldtes i alt Fald derved, hvad Løven tilsigter, at skaffe nye selvstændige Hjem. Jeg henstiller disse Tanker til Overvejelse for den højtærede Landbrugsminister og Udvalget. Jeg haaber, man vil tage Hensyn til dem. Det vilde være ønskeligt, om de kunde blive gennemførte.

Endelig skal jeg omtale de Ændrings-

forslag, der ere stillede af et Mindretal, angaaende Fæste og Tvangssalg eller Ekspropriation. Jeg vil derom sige, at jeg er enig i den Grundtanke, som er udtrykt i Forslagene, eller som skulde finde sit Udtryk deri. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det er de Tanker, der før eller senere vilde finde Tilslutning, ogsaa hos Lovgivningsmyndighederne, og vilde blive førte ud i Livet som Lov. Men det naas jo ikke denne Gang, og den højtærede Minister kan have ganske Ret, naar han taler om, at disse Tanker endnu ikke ere tilstrækkelig afklarede, ligge i Taage. Jeg vil dog gerne henstille til den højtærede Minister — hvad jeg for Resten ikke nærer nogen Tvivl om, at han med det varme Hjerte, han har for disse Sager, vil tage til Følge —, at hjælpe til at lette disse Taager, saa at de Skeletter, som der var Tale om, kunde blive iklædte Kød og Blod og faa indblæst Livsaande, hvorved denne Sag kunde blive en levendegjort Kendsgerning, der kan træde ud i Samfundet. Jeg skal, samtidig med at jeg erkender, at vi vel neppe i Øjeblikket ere modne dertil, og at der ikke foreligger Forslag i en saadan Form, at det vil være tjenligt at stemme for dem, kun henstille, at Regeringen tager Sagen op. Uden at dette sker, kan dette Spørgsmaal ikke afgøres. Det griber ind i saa stort Maal i mange Forhold, at det kun kan forberedes af Regeringen. Men naar der nu bliver nedsat en Kommission, vilde disse Spørgsmaal vel ogsaa komme til Drøftelse der. For Øjeblikket vil jeg henstille til den højtærede Minister, at han yder sin Medvirkning til, at vi faa Taagerne spredt og kunne faa Tankerne ført ud i Livet.

Jeg skal saa slutte med at gøre opmærksom paa en enkelt Ting, nemlig den, at i Ændringsforslag Nr. 23 om den nyforeslaaede § 12 staar i fjerde Linie Ordet „erholde“, og i fjerde og ottende Linie fra Slutningen i samme Ændringsforslag staar det sammme Ord. Dette Ord findes altsaa tre Gange i samme Paragraf, endskønt vi meget vel kunde erstatte det med Ordet „faa“, hvorved Sproget blev mere dansk. Jeg gør opmærksom paa, at det samme Ord „erholde“ har været paataalt ved tidligere Lejligheder og er blevet erstattet med „faa“, jeg haaber derfor, vi kunne gøre det samme her. Jeg skal ved denne Lejlighed tillade mig at lyse efter det Sprogudvalg, vi have. I nogle Aar var det ikke sjældent, at vi ved tredie Behandling fik en hel Række Ændringsforslag